

UCHWAŁA Nr XLV/298/2010
Rady Miejskiej w Ziębicach
z dnia 30 czerwca 2010 r.

w sprawie wniesienia odpowiedzi na skargę Wojewody Dolnośląskiego z dnia 01 czerwca 2010 r. znak NK.II.RB.0914-10/10 na uchwałę Rady Miejskiej w Ziębicach Nr XLI/269/2010 z dnia 25 lutego 2010 r. w sprawie ustalenia Strefy Płatnego Parkowania na drogach publicznych kategorii gminnej na terenie miasta Ziębice, ustalenia wysokości stawek opłat za parkowanie pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania, wprowadzenia opłat abonamentowych i zerowej stawki opłat dla niektórych użytkowników dróg i określenia wysokości stawek opłaty dodatkowej oraz sposobu pobierania tych opłat

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 08 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz.U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1270 z późn. zm.) w związku z art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2002 r. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.) Rada Miejska w Ziębicach uchwala co następuje:

§ 1. 1 Postanawia się wnieść odpowiedź na skargę Wojewody Dolnośląskiego Nr NK.II.RB.0914-10/10 z dnia 01 czerwca 2010 r. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na część zapisów uchwały Rady Miejskiej w Ziębicach Nr XLI/269/2010 z dnia 25 lutego 2010 r. w sprawie ustalenia Strefy Płatnego Parkowania na drogach publicznych kategorii gminnej na terenie miasta Ziębice, ustalenia wysokości stawek opłat za parkowanie pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania, wprowadzenia opłat abonamentowych i zerowej stawki opłat dla niektórych użytkowników dróg i określenia wysokości stawek opłaty dodatkowej oraz sposobu pobierania tych opłat, w zakresie: § 2, § 6 ust. 2 i § 7 uchwały oraz § 2 załącznika nr 1 do uchwały oraz § 2 ust. 3 we fragmencie „i nie stanowi podstawy do roszczeń wobec BSPP w przypadku braku miejsc postojowych”, § 6 ust. 2 i 3, § 7, § 11 ust. 1 pkt 1, § 12 ust. 1 pkt 1 zdanie drugie, pkt 2 we fragmencie „plus kwotę stanowiącą wartość opłaty za parkowanie pojazdu, zgodnie z wysokością opłaty, liczoną od momentu utraty ważności biletu parkingowego do końca dnia, w którym wystawiono wezwanie.”, pkt 7 i § 16 załącznika nr 3 do uchwały.

2. Treść odpowiedzi na skargę, o której mowa w ust. 1 zawiera załącznik nr 1 do uchwały.

§ 2. Wnosi się o oddalenie skargi.

§ 3. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Ziębic.

§ 4. Upoważnia się Burmistrza Ziębic do podejmowania czynności przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym we Wrocławiu w imieniu Rady Miejskiej w Ziębicach w sprawie, o której mowa w § 1 uchwały, zgodnie ze stanowiskiem zajęтым w niniejszej uchwale.

§ 5. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

PRZEWODNICZĄCY
Rady Miejskiej
Janusz Sobol

Uzasadnienie

do Uchwały Nr XLV/298/2010 Rady Miejskiej w Ziębicach z dnia 30 czerwca 2010 r. w sprawie wniesienia odpowiedzi na skargę Wojewody Dolnośląskiego z dnia 01 czerwca 2010 r. znak NK.II.RB.0914-10/10 na uchwałę Rady Miejskiej w Ziębicach Nr XLI/269/2010 z dnia 25 lutego 2010 r. w sprawie ustalenia Strefy Płatnego Parkowania na drogach publicznych kategorii gminnej na terenie miasta Ziębice, ustalenia wysokości stawek opłat za parkowanie pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania, wprowadzenia opłat abonamentowych i zerowej stawki opłat dla niektórych użytkowników dróg i określenia wysokości stawek opłaty dodatkowej oraz sposobu pobierania tych opłat

Mając na względzie regulację art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2002 r. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.) Rada Miejska w Ziębicach w terminie 30 dni od dnia wniesienia skargi przekazuje ją sądowi wraz z aktami sprawy i odpowiedzią na skargę.

Faktyczne i prawne uzasadnienie zawarte jest w odpowiedzi na skargę, która stanowi załącznik nr 1 do niniejszej uchwały.

Tym samym zważyć należy, iż podjęcie niniejszej uchwały jest konieczne i zasadne.

BURMISTRZ

dr Andrzej Herbowski

**Wojewódzki Sąd Administracyjny
we Wrocławiu
ul. Św. Mikołaja 78/79
50 – 126 Wrocław**

Skarżący:

Wojewoda Dolnośląski (Organ Nadzoru)
pl. Powstańców Warszawy nr 1
50 – 951 Wrocław

Strona przeciwna:

Gmina Ziębice (Rada Miejska w Ziębicach)
ul. Przemysłowa nr 10
57 – 220 Ziębice

ODPOWIEDŹ NA SKARGĘ

Na podstawie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2002 r. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.) Rada Miejska w Ziębicach wnosi odpowiedź na skargę Wojewody Dolnośląskiego z dnia 01 czerwca 2010 r. znak NK.II.RB.0914-10/10 na uchwałę Rady Miejskiej w Ziębicach Nr XLI/269/2010 z dnia 25 lutego 2010 r. w sprawie ustalenia Strefy Płatnego Parkowania na drogach publicznych kategorii gminnej na terenie miasta Ziębice, ustalenia wysokości stawek opłat za parkowanie pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania, wprowadzenia opłat abonamentowych i zerowej stawki opłat dla niektórych użytkowników dróg i określenia wysokości stawek opłaty dodatkowej oraz sposobu pobierania tych opłat **i wnioskuje o oddalenie skargi.**

UZASADNIENIE

Rada Miejska w Ziębicach na sesji w dniu 25 lutego 2010 r. działając na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 8 ustawy o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz.U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1270 z późn. zm.) oraz art. 13 ust. 1 pkt 1, art.13b ust. 1 – 5, art. 13 f ust. 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (tekst jedn. Dz.U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115 z późn. zm.) podjęła uchwałę Nr XLI/269/2010 w sprawie ustalenia Strefy Płatnego Parkowania na drogach publicznych kategorii gminnej na terenie miasta Ziębice, ustalenia wysokości stawek opłat za parkowanie pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania, wprowadzenia opłat abonamentowych i zerowej stawki opłat dla niektórych użytkowników dróg i określenia wysokości

stawek opłaty dodatkowej oraz sposobu pobierania tych opłat. Następnie Wojewoda Dolnośląski na podstawie art 93 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 1990 r. o samorządzie gminnym oraz art. 50 § 2, art. 52 § 2, art. 53 § 1 i art 54 § 1 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi wniósł skargę na przedmiotową uchwałę.

Jak wynika z przedmiotowej skargi, organ nadzoru wnosi o stwierdzenie nieważności w zakresie: § 2, § 6 ust. 2 i § 7 uchwały oraz § 2 załącznika nr 1 do uchwały oraz § 2 ust. 3 we fragmencie” i nie stanowi podstawy do roszczeń wobec BSPP w przypadku braku miejsc postojowych”, § 6 ust. 2 i 3, § 7, § 11 ust. 1 pkt 1, § 12 ust. 1 pkt 1 zdanie drugie, pkt 2 we fragmencie „plus kwotę stanowiącą wartość opłaty za parkowanie pojazdu, zgodnie z wysokością opłaty, liczoną od momentu utraty ważności biletu parkingowego do końca dnia, w którym wystawiono wezwanie.”, pkt 7 i § 16 załącznika nr 3 do uchwały nr XLI/269/2010.

Gmina Ziębice nie podziela poglądu wyrażonego w skardze i nie znajduje uzasadnienia dla przyjęcia jako prawidłowe określonych przez Wojewodę Dolnośląskiego przesłanek stanowiących niejako podstawę do stwierdzenia nieważności części zapisów zaskarżonej uchwały.

W ocenie Gminy pamiętać należy nade wszystko, iż przesłanką stwierdzenia nieważności uchwały jest istotna sprzeczność uchwały lub jej części z prawem (art. 91 ust.4 ustawy z dnia 08 marca 1990 r. o samorządzie gminnym). Należy zatem poprzez odniesienie do użytego w art. 91 ust.1 ustawy o samorządzie gminnym pojęcia „sprzeczność” stwierdzić, iż oznacza ona brak zgodności. Zasadnym jest powołanie poglądu wyrażonego w wyroku NSA z dnia 22 sierpnia 1990 r. (sygn. akt SA/Gd 796/90, OSP 1991, nr 3, poz.129), zgodnie z którym orzeczenie o stwierdzeniu nieważności uchwały może być wydane tylko wtedy gdy uchwała pozostaje w wyraźnej sprzeczności z określonym przepisem prawnym i gdy wynika to wprost z treści takiego przepisu. W odniesieniu do doktryny wskazać należy również na fakt, iż sprzeczność uchwały organu gminy z prawem musi być zarówno oczywista jak i bezpośrednia, a przesłanka ta nie znajduje zastosowania w przypadku podejmowania przez organy działań mieszczących się w granicach „swobodnego uznania”. Ponadto zgodnie z treścią art. 91 ust.4 ustawy o samorządzie gminnym, w przypadku nieistotnego naruszenia prawa organ nadzoru nie stwierdza nieważności uchwały lub zarządzenia ograniczając się do wskazania, iż uchwałę lub zarządzenie wydano z naruszeniem prawa, a contrario - nie każde naruszenie prawa jakiego dopuścił się organ tworzący prawo stanowi przesłankę do stwierdzenia nieważności ale tylko takie, które jest istotne.

Za istotne naruszenia prawa należy przyjąć takie, które wpływają na treść uchwały jak np. naruszenie przepisów wyznaczających kompetencję do wydania aktu, przepisów prawa ustrojowego, przepisów prawa materialnego - przez wadliwą ich wykładnię - oraz przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał jeżeli na skutek tego naruszenia prawa zapadła uchwała o innej treści, niż gdyby naruszenie nie nastąpiło (wyrok NSA z dnia 11 lutego 1998 r.

II SA/Wr 1459/97 OSP 1998, Nr 3, poz.79). W ocenie Gminy Ziębice w niniejszej sprawie nie doszło w żadnym z podnoszonych przez organ nadzoru przypadków do istotnego naruszenia prawa.

Odnosząc się do stwierdzenia organu nadzoru w zakresie braku kompetencji Rady Miejskiej w Ziębicach do ustanowienia regulacji zawartych w § 2 zaskarżonej uchwały, w ocenie Gminy Ziębice, przedmiotowa regulacja nie zawiera zapisów właściwych dla projektu organizacji ruchu i pozostających, jak słusznie podniesiono w skardze, w kompetencji właściwych organów odpowiedzialnych za zarządzanie ruchem na drogach. Powołany zapis stanowi swoistego rodzaju odniesienie do „uniwersalnych” i powszechnie obowiązujących regulacji prawnych nie powodując ingerencji w kompetencje właściwych organów - Rada Miejska, nie podjęła bowiem regulacji wyznaczając chociażby zastrzeżone stanowiska postojowe (tzw. "koperty"), przekraczając tym samym swoje uprawnienia i rozstrzygając sprawę należącą do kompetencji organu zarządzającego ruchem. Co więcej przyjęcie zaskarżonego § 2 nie wyłącza możliwości, czy wręcz ustawowego obowiązku, stosowania odpowiednich regulacji prawnych obowiązujących w tym zakresie.

Nie znajduje również uzasadnienia zarzut dotyczący § 6 ust. 2 powołanej uchwały. Bez wątplenia podejmując akty prawa miejscowego w oparciu o normę ustawową, organ stanowiący zobowiązany jest do uwzględnienia i przestrzegania ustawowego upoważnienia. W omawianym przypadku zapis uchwały stanowi jednak, iż „Burmistrz Ziębic może zarządzić okresowo odstępnie od poboru opłat za parkowanie w dniach i godzinach wymienionych w ust. 1 oraz przy ulicach wymienionych w załączniku nr 2. Jak wynika zatem z literalnego brzmienia powołanego zapisu Rada Miejska w Ziębicach upoważniła Burmistrza poprzez nadanie kompetencji do okresowego odstąpienia od poboru opłat. To swoistego rodzaju „uprawnienie” w żaden sposób nie stoi w sprzeczności z zapisami ustawy o drogach publicznych, bowiem nie narusza kompetencji zapisanych w art. 13b ust. 4, lecz stanowi przejaw uprawnienia organu stanowiącego w zakresie kompetencji ogólnej. Zważyć jeszcze raz należy, iż wprowadzony zapis nie powoduje, iż to Burmistrz wstąpi w kompetencje rady gminy w zakresie związanym z ustaleniem strefy płatnego parkowania, lecz jedynie będzie wykonywał lub też korzystał z delegacji.

W odniesieniu do kwestii zarzutu dotyczącego § 7, w ocenie Gminy Ziębice jest to przejaw zbytnej ingerencji organu nadzoru w zakresie samodzielnej gospodarki finansowej gminy (art. 51 ustawy o samorządzie gminnym). Pamiętać bowiem należy, iż samodzielna gospodarka finansowa stanowi szczególną sferę ogólnej samodzielności gminy, a polega ona na tym, że organy gminy są - w granicach obowiązującego prawa - suwerenne w podejmowaniu decyzji dotyczących przeznaczenia i wykorzystania zasobów finansowych i nie podlegają w tym zakresie żadnym innym władzom, instytucjom lub organizacjom publicznym. Nadto art. 18 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stanowi, iż „do właściwości rady gminy należą wszystkie sprawy pozostające w zakresie działania gminy, o ile ustawy nie stanowią inaczej.”

Również zarzut dotyczący § 2 załącznika nr 1 do uchwały Rady Miejskiej w Ziębicach nie zasługuje na uwzględnienie. Opłata za wydanie karty abonamentowej, czyli dokumentu stwierdzającego wniesienie opłat za parkowanie na określonej czas stanowi część składową opłaty za parkowanie pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania. Jest to faktycznie opłata o charakterze materialno – technicznym związana bezpośrednio z wydaniem dokumentu potwierdzającego określony stan faktyczny.

W odniesieniu do zarzutu dotyczącego § 2 ust. 3 załącznika nr 3 do uchwały zważyć należy, iż, jak słusznie zaznacza organ nadzoru „poprzez zakup karty abonamentowej dochodzi do nawiązania stosunku prawnego między gmina a posiadaczem karty, w którym za zakup karty posiadacz jest uprawniony do parkowania samochodu w sferze płatnego parkowania”. W ocenie Gminy Ziębice w dalszej części uzasadnienia organ nadzoru dokonał błędnej interpretacji zaskarżonego zapisu, bowiem jak literalnie wynika z jego treści posiadanie karty abonamentowej nie stanowi podstawy po roszczeń wobec BSPP w **przypadku braku miejsc postojowych**. Tym samym zachodzi tutaj przypadek „wyłączenia” odpowiedzialności jedynie w stosunku co do ewentualnego roszczenia wynikającego z czasowego deficytu miejsc postojowych.

Za niezasadny należy również przyjąć zarzut dotyczący § 6 ust. 3 załącznika nr 3 zgodnie z którym „(...) brak jest podstaw do dodatkowego regulowania kwestii zajmowania pasa drogowego w akcie prawa miejscowego.”. Zdaniem Gminy Ziębice z art. 40 ust. 1 , ust. 2 pkt 3, ust. 3 i ust. 12 ustawy o drogach publicznych nie można wywieść twierdzenia przyjętego przez organ nadzoru. Zaskarżony zapis uchwały nie stanowi bowiem dodatkowego uregulowania kwestii zajmowania pasa drogowego, lecz jest jedynie postacią określenia konkretnego postępowania (unormowanego w/w przepisami prawa), odnoszącego się do sprecyzowanej grupy odbiorców.

Nie znajduje również uzasadnienia zarzut dotyczący § 7 załącznika nr 3 do przedmiotowej uchwały Rady Miejskiej w Ziębicach. W opinii Gminy Ziębice zaskarżona regulacja nie stanowi bowiem powtórzenia zapisu ustawowego lecz jedynie formę odesłania do stosowania odpowiednich regulacji ustawy o drogach publicznych. Tym samym brak jest podstaw do uchylenia w/w zapisu ze względu na „(...) zbędne powtórzenie oraz nieuprawnioną modyfikację przepisów ustawowych”.

W przypadku zastrzeżeń do § 11 ust. 1 pkt 1 oraz § 12 załącznika nr 3 stwierdzić należy, iż podobnie jak w przypadku zarzutów do § 2 załącznika nr 1, uznać należy, iż organ nadzoru zawęził kompetencję Rady Miejskiej w Ziębicach do stanowienia opłat wynikającą z odpowiednich regulacji ustawy o drogach publicznych.

Odnośnie zarzutów dotyczących § 12 ust. 1 pkt 7, § 16 załącznika nr 3 do uchwały, jak już podnoszono, w ocenie Gminy Ziębice przedmiotowe regulacje stanowią o zastosowaniu odpowiednich odwołań do przepisów ustawowych, nie stojąc w sprzeczności z nimi, jak również nie polegają one na powtórzeniu już istniejących regulacji prawnych.

W ocenie Gminy Ziębice organ nadzoru nie wykazał w sposób nie budzący wątpliwości sprzeczności uchwały z prawem, wyjaśniając sens przepisów, które w jego ocenie zostały naruszone oraz wypływających z nich dyrektyw w formie nakazów i zakazów. Tym samym powyższe okoliczności przemawiają przeciwko uwzględnieniu skargi, co winno skutkować jej oddaleniem.